

דופלקטים

פרק לדוגמא

יונה ספיר

מחנה הצעירים 'גלובל', אוטוקרט

היו שם לפחות שלושה זאבים, על פי היללות ששמע. דני ידע שיוכל להתמודד מולם באמצעות החרב שלו. אם המצב יצא משליטה, הוא יקפיא אותם ואז יהרוג. אף אחד לא יחשוד. הוא לא יודע מהי תוכניתם של מנהלי התוכנית לגבי הטורפים הללו, ואיזו בחינה הם תכננו לקבוצה שלצדם, אבל הוא לא יכול לצפות בשלווה בטבח כבשים חפות מפשע רק כדי לגלות תושייה, אומץ או מנהיגות של בני אדם. יש גבולות שאסור לחצות.

"הם יהרגו אותך". ישי רעד. "אתה זוכר את הזאב ההוא..."

דני סבב אליו חדות. "שתוק".

"דני", ישי לא ויתר, "אתה יוצא לשם לבד. אתה מסתכן".

"אני לא מסתכן". ידו האוחזת בניצב החרב התרוממה, חושפת מתוך הנדן עשרה סנטימטרים מן הלהב, המבהיק לאור הלפיד. "אני חמוש".

"בן אדם בודד לא יכול לעמוד מול שלושה זאבים". ישי היה נחרץ לגמרי. "גם אם יש לו חרב".

"ישי", ענה דני ברצינות מלאת כנות, "אני לא רק בן אדם. אני גם דופליקט".

הוא יצא אל הקור, מבוסס בבוץ הטובעני מימי הגשם הארוכים, מאזין לרוח, הנושאת את יללות הזאבים ואת פעיות הצאן הנפחדות. קולט את הריחות, את האוויר, את הקולות, אור הכוכבים הקלוש. הכל נאסף במוחו לנתוני שטח מדויקים, שיביאו אותו לפעול בעוצמה המתאימה למתרחש. אבא שלו לימד אותו להתנהל בשטח הפראי ביותר כאילו היה ביתו. הכללים היו קצרים אך חובה לשמור עליהם: אל תגיב בעוצמה מיותרת לאיום קלוש. אל תבוא בלתי מוכן לקרב. אל תפתח במלחמה שאינך יכול לסיים.

דני כבר הספיק להתרחק כעשרים מטרים כשקלט עד כמה עבותה החשכה. העלטה הסמיכה לא תאפשר לו לראות שום דבר. בניגוד לזאבים, הוא אינו רואה בחשכה. דני נסוג בחזרה אל שטח הבקתה שלהם ואסף מן הכניסה את הלפיד שבער באש יפה ובהירה.

כשבידו האחת לפיד בוער ובשנייה חרב, הוא נראה כגיבור פעולה מתקופת הנביאים. רק בגדיו לא תאמו את התקופה ההיא.

דני רץ אל המקום אותו קבע הוא-עצמו לחברי הקבוצה השנייה למכלאה, מרחיק את הלפיד מפניו ככל שיכול על מנת לראות בחושך הכבד לטווח רחב ככל האפשר. הוא הבחין בכבשים מתגודדות מחוץ למכלאה. יש לזה משמעות אחת: הגדרות נפרצו. גזעי העץ המסותתים, שחברי הקבוצה טרחו כל כך להעמידם במקומם העתידי, היו מפוזרים כעת על האדמה, חסרי כל תועלת. בין הכתמים הלבנים הבוהקים בחשכה יכול היה להבחין בגופו של הזאב, הוא נע במהירות של טורף בינות לכבשים המנסות להימלט משיניו החדות.

בצעקת אזהרה הניף דני את הלפיד קדימה.

עיניו הנוצצות של הזאב הופנו אליו. דני הבחין בטלה קטן אחוז בין שיניו, חש את תחושת הזעם התוססת בו, שואפת לנקמה. מניעה לפעולה.

אל תשתמש בכוח הדופליקטי שלך, הזהיר הפרופסור. עיניו של דני נדדו לשני הצדדים ואז הסתובב לשבריר שנייה אחורנית. הסקנדר שלו לא הופיע, מה שאומר שהוא עדיין לא בסכנת חיים. הזאב הבחין בתוקף האנושי ועצר, שמט את הטלה מבין שיניו החדות וזקף את ראשו אל על, מיילל את יללת הקרב החייתית, מטילת האימה.

דני שמע את קולותיהם של בני החבורה השנייה המתקרבים. הם היו נרעשים ונפחדים. אחד מהם הגיע כשהוא אווז לפיד בוער. היתר הגיעו בידיים ריקות. במוחו של דני חלפה מחשבה מיידית: זהו בן פרדייס... היחיד שהיה חושב על זה.

"זאב..." "יותר מאחד!" "תוקף..." "כבשים..." "הגדר..." "טרף..." "לא נכון..."

דני שמע את הקולות כמו מתוך ערפל, מסך חצץ בינו לבינם. כעת רק הוא והזאב על זירת הקרב.

דני שלף את חרבו הארוכה מנדנה והתקדם אל הזאב בצעדים מדודים, איטיים, בוחן את השטח שלפניו. האם פני הקרקע חלקות או מסולעות ומלאות מהמורות? אם זו אדמה, תחושה או מהודקת? בוצנית או יבשה?

כל הנתונים הללו נאספו במוחו של דני אוטומטית. ברגע הבא כבר היה מוכן לקרב.

הזאב לא הסתער. הוא עמד בפה פעור ושיניים חשופות, נוהם בקול חרישי. דני התקדם בצעד בודד. הלפיד הבוער מושט לפניו, אחוז בידו השמאלית. החרב בידו הימנית, והוא דרוך לכל ניע של חייית הטרף.

הזאב נסוג מעט.

מאחור עלו קולותיהם המבועתים של חברי הקבוצה השנייה. דני חש את הזיעה שוטפת את מצחו, מציפה את בגדיו, מלחלחת את היד האוחזת בחרב. הוא הידק את האחיזה בניצב, ממתיך לתקיפה.

שאגות אימה פתאומיות עלו מאחוריו. דני הסתובב כשהלפיד והחרב בידו. הזאב השני תקף את העדר בזמן בו העסיק אותו הזאב הראשון.

דני פלט קריאת קרב והסתער קדימה. בניתור צידי הוא התחמק ממלתעותיו של הזאב הראשון ונעץ את החרב בצד גופו של הזאב התוקף את העדר, מכוון אל לבו ומושך אותה במהירות החוצה כשהיא נוטפת דם. הוא התעלם מן הזאב המוטל למרגלותיו מת, ופנה להילחם בזאב השני.

הזאב השלישי הגיח מן הצד בשעה שנלחם עדיין בזאב השני. דני השליך לעברו את הלפיד בצליפה מדויקת, בעל החיים הטורף פלט יללת כאב כשהאש אחזה בזנבו. הזאב הסתובב סביב עצמו נוהם בטירוף של כאב. דני הלם בחרבו בזאב השני, שהמשיך להילחם בו על אף פציעתו.

לאחר שהכה שוב בזאב הפצוע, הסתער דני על השלישי שהשתולל מכאב. שני הזאבים הפצועים זינקו עליו יחד, חושפים שיניים וטפרים. דני הצליח להישאר בתנוחת עמידה על אף התקיפות. חרבו נעה במהירות ובכוח כשהוא מכה בשני תוקפיו במקביל. האש בזנבו של הזאב השלישי כבתה, אך הלפיד המוטל על הקרקע הוסיף ובער, משווה לקרב שהתחולל מעליו מראה שלא מעלמא הדין.

בני החבורה המבוהלים עמדו במרחק עשרה מטרים, ולא עשו דבר, משותקים מפחד.

"תביאו אש!" הצליח דני להרים את קולו לעבר בני החבורה שעמדה במרחק של מטרים ספורים, משותקת מפחד, "תביאו לי לפיד!" את הלפיד שעל הארץ לא יצליח לחלץ בקלות מתחת רגלי חיות הטרף הלוחמות בו.

אחד מבני החבורה התקרב אליו כשהלפיד בידו. במעגל האור לא היה די. בחשכה התקשה דני לכוון ללבם של שני הזאבים שהסתערו עליו, אבל אחרי שתיים או שלוש דקות שבהן הרגיש שחרבו פוגעת בגופם של תוקפיו, השתתקו היללות הזועמות, מלאות הכאב והפחד, תשוקת הנקם ותאוות הקרב, ונדמו.

דממה רגעית השתררה, רק בתוך מוחו של דני. סביבו רעשו קולות פעיית הכבשים, המולת האנשים הקרבים ובאים. בני החבורה שרק עתה העזו להתקרב דיברו ביניהם בסערה, לא מסוגלים להכיל את המחזה שראו.

דני רעד בכל גופו. לבו הלם בעוצמה שהרעידה את עורקיו. הוא הרגיש את ההלמות בכל גופו, מחזיק עדיין את הלפיד ביד אחת ואת החרב נוטפת הדם בידו השנייה.

הוא התנשם, התנשף, רטוב כולו מזיעה על אף הקור. רוח הלילה הקפואה הכתה בו בכל הכוח, רק עכשיו הרגיש בה. אש הלפיד גבהה וירדה עם כל משב רוח. הכבשים הוסיפו לפעות, מפוחדות. הוא גחן לעבר הכבש הקטן שנלכד בין שיני הזאב וקרב אליו את הלפיד. דם נטף מגופו של היצור הזעיר, שפעה חלושות בקול מעורר רחמים.

בני החבורה התקדמו לעברו באימה וביראת כבוד. דני התרומם מן הבוץ לקראתם. הוא כיוון את הלפיד לעבר הטלה, מחווה באמצעותו על פצעו המדמם.

"יש לכם פצוע", אמר קצרות, "טפלו בו".

"ומה..." אחד מהם, שדני לא זיהה עדיין, דיבר בקול קטוע, מתנשם גם הוא. "מה עם הזאבים!?"

"מתים", ענה דני, קולו צחית כמדבר.

"שלושתם???"

דני הניד בראשו לחיוב, אחר סבב והחל להתרחק מהם בצעדים כבדים. הם לא העזו לרוץ אחריו, משותקים מיראת כבוד. בני החבורה שלו רצו בשדות הבוץ, ממהרים לעברו. במעבר חד בין אדרנלין

תוסס שהפעיל את מוחו על טורבו, כבתה כעת האש שבתוכו, והוא חשב לאט. מנתח צעד אחר צעד באיטיות כמוה לא הכיר. הוא מצא עצמו תוהה כמה זמן עבר מאז החל הקרב ועד עכשיו.

"דני!!! קראו לעברו סנדי, דיוויד, ישי ונתן, מבוהלים וגאים בו זמנית. "דני!" קרא לעברו סנדי, "מה עשית?!"

"הרגתי את הזאבים". הוא היה קפוא מקור, רטוב מזיעה ומדם. "הם תקפו את הצאן". שיניו נקשו, הדיבור נפלט מפיו לא ברור. "תנו לי לחזור לבקתה".

ישי תמך בו, כשכל האהדה בעולם בתמיכתו. דני כשל כל הדרך אל שטח הבקתה שלהם ונראה לגמרי לא מאושר. הוא סלד מן המחשבה שהרג מישהו. גם חיית טרף היא מישהו. על אף שזה היה המעשה הנכון לעשותו, הוא לא חש התרוממות הרוח. ריחם על הכבשים, אבל בה במידה ידע שהזאבים הללו זקוקים לטרף כדי לחיות.

בני החבורה השנייה נעו סוף סוף לעברו. שלושה מתוכם מיהרו לעברו בצעדים מהירים, מבקשים לדבר איתו לפני שיחצה את הגדר אל השטח שלו.

"איך עשית את זה?" שאל אליאו בקול נמוך וירא. "איך?..."

"אני לא מאושר מזה". נעליו כבדו מן הבוץ הסמיך. מצחו בוהק מזיעה, נתזי דם על ידיו ופניו. "אל תדברו איתי על זה. בפעם הבאה תדאגו שמישהו ישמור על הכבשים, עד שתרכיבו את הגדרות שלכם טוב יותר".

סנדי פתח למענו את השער. דיוויד מיהר קדימה, בזריזות העלה אש בשלוש העששיות שבערו בתוך הבקתה, אותן כיבו כשהלכו לישון.

הם שמו לב שמצב רוחו אינו נוטה לשמחה וליוו אותו בשתיקה. ישי מילא את כד הרחצה במים עד לגובה שלוש רבעי. נתן הרתיח מים בקומקום הנחושת.

דני נכנס בלא אומר אל חדר ההלבשה, מחליף את בגדיו הרטובים בבגדים נקיים. לאחר מכן נטל את הבגדים הלחים והמוכתמים מדם, יצא אל מחוץ לבקתה והשליך אותם אל תוך הפיילה המלאה במים ששאבו מן הנחל. המים החלו להאדים לאטם.

ישי מילא רבע מן הכד במים שהורתחו ויצא אל דני, שהביט במים המאדימים במבט מצועף.

"רוצה להתקלח?" הציע לו ישי את כד הרחצה המלא במים חמימים.

דני התנער. "כן", נטל את הכד מידו של ישי. "תודה".

דני נסוג אל פנים הבקתה, אל המתחם הקטן שגידרו בוילון לצורך כך. הוא שפך מעט מן המים אל כף ידו והרטיב את פניו. הניח לחמימות המים להרפות את שריריו המאומצים, לנקות את ידיו וגופו מן הדם שכמעט החל לקרוש. אחר שב ולבש את הבגדים הכמעט נקיים. היות שלבש אותם לפני ששטף את פניו וגופו מן הדם, הם הוכתמו בדם פה ושם. דני ידע שלא יטריח את עצמו לכבס אותם בשל כתמים מעטים אלו.

"תודה לכם", אמר דני לחבריו אחרי שיצא, מחייך במאמץ. הם הביטו בו בחרדה כלשהי.

"אתה בסדר?" שאל סנדי בדאגה כנה.

"כמעט". שב וחייך. "עוד מעט אהיה בסדר לגמרי".

דני שכב בחזרה בשק השינה שלו והתקשה להירדם. האש שבערה בזנבו של הזאב. יללות הכאב שלו. מהלומות החרב בגופם של הזאבים. הכל חזר אליו, ובטנו התכווצה. הוא חש שוב את מכות החרב בזרועותיו המאומצות. בגרונו עלתה בחילה איומה. האם יבוא יום בו יהרוג אפילו בן אדם ולא יחוש את הכאב הזה, הנלווה להרג כל יצור חי? דני רעד מן המחשבה. הוא ידע שכדופליקט הדבר ייתכן בהחלט. מצפים ממנו להרוג רע כדי להניח לטוב ממנו לחיות.

ניחוח קלוש של בשר שרוף עלה באפו. האם זהו מקרה? או שהחבר'ה ההם כשלו בהצלת הטלה הקטן והחליטו להכין ממנו ארוחת חצות בשרית? או שהם אוכלים את הזאב עצמו???

הקבס גאה בו בבת אחת. הוא קם והתנודד אל דלת הבקתה. הספיק לרוץ אל פח האשפה שהניחו בחוץ והקיא בגלים. חומציות צרבה את ושתו, טעם חריף-חמוץ מילא את גרונו והוא נשם בקושי. הריח החרף אפף אותו מכל כיוון. ריח של דם, של קיא, של בשר נשרף, של גוויית זאב בוערת.

רוח קפואה נשבה. הרוח סילקה את העננים וכעת נגלו בשמים השחורים מיליוני כוכבים. ריח דקיק התלווה אליהם. דני הניח את שני אגרופיו על מצחו, נושם עמוקות את אוויר הלילה. הוא כרע על ברכיו לצד הפיילה הגדולה, בתוכה נחו עדיין בגדיו הספוגים בדם. רעד טלטל את גופו.

"אתה בסדר?" קולו של סנדי מאחוריו.

דני התרומם בבת אחת. "מה? כן, אני בסדר".

סנדי היסס לרגע ואז אמר: "לא נראה".

"זה לא קל". דני לא הסתובב אליו כשדיבר. הוא הוסיף לבהות בחלל שנראה ריק. ריח של עשן נישא באוויר, וקולות מרוחקים - שסנדי לא שמע אבל דני כן - של שיחה נסערת. אז החבר'ה הללו לא לקחו את הסיפור בקלות. לפחות זה.

"התקיפה של הזאבים?" ניסה סנדי להיות פסיכולוג לרגע. "זה החזיר אותך לעבר שלך?"

"לא, לא זה. זו המהירות בה אתה שם קץ לחייו של יצור חי". דני נאנח והסתובב אל סנדי. "אני יודע שאני נשמע לא ברור. אני הולך לישון".

"פחדת?" בירר סנדי בזהירות.

"לא כל כך", הודה דני. "לא בזה העניין. אם הייתי מסתכן, אני מניח שהיה מי שיציל אותי, כמו שאתה יודע. אני פשוט פוחד מהיום שיגיע".

"איזה יום?" סנדי לא הבין.

"היום בו לא אתרגש יותר מדם שמכתים את בגדיי, מחרב שננעצת שוב ושוב בגופו של הקרבן".

"זה היה זאב", אמר סנדי בתמיהה. "זאב טורף שבא להרוג כבשים תמימות".

"אני יודע", אמר דני, מתקדם אל הבקתה ופותח את הדלת. "אני חושש שיום יבוא ואתקשה להבחין בין זאב לכבש". הוא צנח על המיטה שלו, מבחין שישי עומד בצד ומביט בו בדאגה. קולו של דני בקע עמום מתחת השמיכה. "או שכבר לא יהיה לי אכפת מי הוא מי".

